

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638126640/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

tes i Eftermiddag,« sagde han halvsagte, »jeg mærkede, at der var Noget mellem os.«

»Maaskee,« sagde hun rødmenende.

»Og det var maaskee en dunkel Følelse af, at jeg havde en Uret mod Dem, som ubevidst drog mig saameget til Dem, for at jeg kunde opnaae Forsoning,« tilføjede han dristigt.

Hun svarede ikke; han tog sit Glas og tømte det med Blikket fæstet paa hende: »For Fortiden og for Fremtiden!«

Senere paa Aftenen, da Alt var roligt i Huset, sad Christian og Knud i en rolig Samtale paa den Førstes Værelse.

Knud Sparre og Christian havde været Venner fra Drengesaarene af, da de gik sammen i Latinskolen. Knud, som tidligt havde mistet sine Forældre, var i Kost hos en af Lærerne ved Skolen, hvor han fandt det temmelig kjedsommeligt, og da Kapitelgaarden med dens store, frugtrige Have laa lige i Nærheden, var det intet Under, at han saa ofte som muligt, under forskjellige Paaskud om at læse sammen eller foretage andre lærde Øvelser i Fællesskab med Christian, ombyttede sit kjedsommelige Værelse med Naboens Herlighed. Dette var den egentlige Oprindelse til det venskabelige Forhold, der stiftedes under Jordbærs, Blomsters og Graapærers Auspicier. De to Drengene vare iøvrigt hinanden meget ulige. Christian var en jævntbegavet, godmodig, noget indolent Natur; hans Ven var ham langt overlegen i Begavelse, livlig, let bevægelig og gjorde Alting fuldtud.

Skoledrengene, der ere tilbøjelige til at see Alt fra et satirisk Synspunkt, forsøgte engang, da Cervantes' berømte Roman gik Klassen rundt som Morskabslæsning, at kalde ham Don Quixote; men Indførelsen af dette Øgenavn strandede paa Christians bestemte Modstand. Denne vilde paa ingen Maade taale en saadan Benævnelse, ikke alene fordi han virkelig holdt meget af Knud, men ogsaa fordi han indsaae, at man da meget let vilde falde paa at kalde ham Sanchos Pansa, da han var Knuds bestandige Ledsager. Han erklaerede derfor, da Forslaget kom frem, at Den, der brugte dette Øgenavn, ikke vilde blive inviteret til det store Selskab paa hans Fødselsdag, den største private Festlighed i

Klassen, og paa Grund af denne energiske Modstand faldt ogsaa Sagen. Christian saae altid op til Knud; denne Følelse hos ham vedblev bestandigt og var ikke den mindste Grund til, at Forholdet mellem dem var saa stadigt; thi ligesom den Ene af de To hørte til de Naturer, der trænge til En, hvem de kunne underkaste sig, og hvis Meninger de kunne hylde, følte Knud paa sin Side i høj Grad Behageligheden ved at omgaaes med en Jevnaldrende, der stadigt og villigt anerkjendte hans Overlegenhed.

I de sidste Aar havde tilfældige Forhold medført, at de ikke saae hinanden saa jævnligt som ellers, og de befandt sig nu begge særdeles vel i hinandens Selskab, som de sad der paa Skuepladsen for deres Drengeliv og talte om gamle Dage.

De havde ikke tændt Lys, thi Maanen skinnede stærkt og klart. De saac ud over den mægtige Kirke, som laa i Lyset, men kastede en dyb Skygge henover Pladsen og over de sorte Træer, hvis Blade bevægede sig let i en hemmelighedsfuld Hvisken; længere borte laa Tagene af Byens Huse, og ude i Horizonten blinkede en sølvklar Striibe, som viste, hvor Fjorden begyndte. Stilheden i Naturen, den dunkle Belysning, som ikke tillod at iagttage Ansigtstrækene, gav Samtalen et mere fortroligt Præg, end den ellers vilde have havt.

»Jeg har altid havt Rædsel for et skjult, ukjendt Liv,« sagde Knud Sparre, »alene Tanken derpaa har kunnet give mig en kvælende Fornemmelse; men iaften synes det mig næsten, som jeg kunde blive tilfreds, ja lykkelig, naar jeg levede *»penitus ab orbe divisus«* paa et Sted saa fuldt af Ro og stille Fred som dette. Naar Alt kommer til Alt, er det dog vel behageligere at drive paa en Baad ned ad en stille, venlig Strøm, end sejle ud paa et stormende Hav, for at bruge et ikke ubekjendt Billede.«

»Ja, jeg holder ogsaa inderlig meget af Byen,« sagde Christian, »og glæder mig ret ved, at der er al Udsigt til, at jeg bliver her hele mit Liv. Saalænge Fader lever, kan jeg have det godt som hans Fuldmægtig og, naar han er død, tænker jeg, at jeg faaer Embedet. Naar jeg blot kan have mit gode Udkomme og leve paa et behageligt Sted,